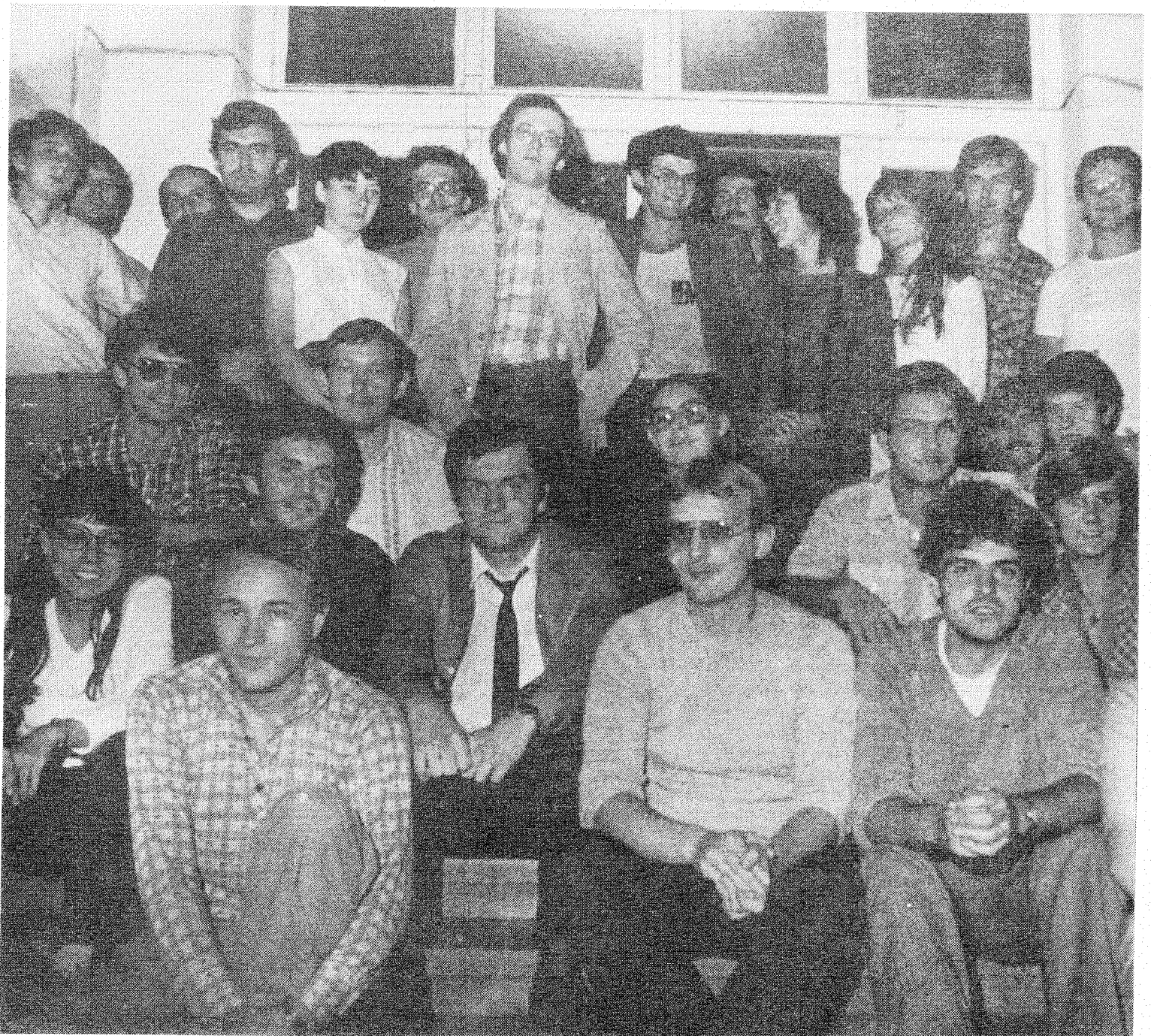
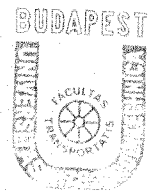

IVÁTÉ

A GÉPÉSZMÉRNÖKI ÉS A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KIADVÁNYA

NÖZHÍR

előszó

Tudjuk, megdöbbenve tartjátok kezetekben ezt a lapot, a KÁTÉ és a KÖZHÍR közös számát. A homály eloszlátása végett írjuk csak le, hogy a KÁTÉ a Gépészmérnöki Kar, a KÖZHÍR pedig a Közlekedésmérnöki Kar KISZ szervezetének lapja. A közös munka és közös szám ellenére is leszögezzük, hogy szó sincs arról, hogy a Gépészmérnöki Kar beolvad a Közlekedésmérnöki Karba és ennek fordítottját /gyengébbek kedvéért: negáltját/ is enyhén szólva bohóság feltételezni.

Ez a közös szám nem az első a kari lapok történetében. Meglepő, mégis így van! 1973. nyarán a lellei EB táborban határozott az egyetemi KISZ a kari lapok létrehozásáról, s már ez év őszén megjelentek a próbaszámok. 1974. tavaszától már folyamatosan kezükbe vehetik a hallgatók a kari lapokat. Az első közös számot a Kari Papír és a Karima szerkesztősége adta ki, s egy ideig rendszeres is volt az együttműködés a két szerkesztőség között. A kari lapok közös munkájának eredménye volt a MŰMAG /Műgyetemi Magazin/ is, mely annak idején a nyári sajtós táborban készült és az előző tanévben megjelent kari lapok keresztmetszetét adta.

Mindez azonban régen volt, olyan régen, hogy a KISZ Egyetemi Bizottságának rutinos Üreg tagjai is alig emlékeznek rá.

Mi e közös számmal mégsem csak ezt az általunk szépnek és hasznosnak tartott hagyományt szeretnénk feleleveníteni. Az Egyetem nappali tagozatán több mint 6300 diák tanulhat karon. Mindannyian leterheltnek érezzük magunkat, éjszakákat rajzolunk át, ZH-kra

készülünk, rohanunk saját dolgaink után. És a többi kar? Ha rákérdeznénk, minden bizonnyal csak címszavak jutnának eszetekbe: SLIP'82, Vár Klub, Showsonka, Vásárhelyi Napok; vagy még ennyi sem. E közös számmal szeretnénk betekintést adni a két kar napi életébe, a bennünket érintő és foglalkoztató gondokba, problémákba, megmutatni eredményeinket, sikereinket, s a lap közös szerkesztése során szerzett tapasztalatokkal gyarapítani tudásunkat.

Örömmel, lelkesedéssel és tapasztalatok nélkül fogtunk a munkához. Hangsúlyozni kíván-

juk: nem kísérletezésről van szó, mely csakis a közvetlenül jelentkező eredmények esetén kap további zöld utat. Hiszünk abban, hogy munkánk több kísérletezésnél, mert csak a ma hallgatóinak új, mert nálunk nem kuriózum megjelentetése, s nem is csak egy hagyomány felelevenítése, hanem annak ápolása és továbbfejlesztése is.

Ezen az úton csak az első lépés a KÁTÉ és a KÖZHÍR közös száma, melyet az előző gondolatok jegyében jelentettünk meg és bízunk ezennel józan, reális ítélőképességetekre.

B.R.

KÖZÖSKÖDÉS

Lassan megszokjuk, hogy a félév-végi lapértékeléskor a Köz hír és a KÁTÉ egymással konkurál az utolsó helyért. Ez a momentum alakította ki a két szerkesztőség közötti kölcsönös szimpátiát, ami odáig fajult, hogy közös szám szerkesztésére adtuk a fejünket. Így talán elérhetjük, hogy megszűnjön a konkurencia-harc. Mindketten utolsók leszünk.

Megvalljuk, a közös szám elkészítését az a rafinált hátsó gondolat is vezérelte, hogy a két szerkesztőség személyes ismeretségén keresztül hozzájáruljunk a két kar közös problémáinak felvetéséhez és széles körben való megismertetéséhez.

Persze mi "érzékeny RÉTEG" vagyunk, ezért fondorlatos módon a távolabbi jövőre is gondolkunk. Például egy olyan LAP több éve visszajáró fantoma lebeg szemünk előtt, amely egyetemeink és főiskoláink hallgatóinak közös és általános problémáival is foglalkozna. Talán ész, erő és oly szent akarat hiá' sorvadoznak egy átoksúly alatt.

Befejezésül, avagy utolsó Nyuszifülként néhány keresetlen szót a címlapunkról. Történelmi jelentőségű lépést tettünk előre, mikor címlapunkra fotó került. Úgy érezzük, ez már ÚJSÁG!

(Fotó: Dunavölgyi Tamás /Totya/: A két szerkesztőség együtt)

1982.10.26.

KÁTÉ n. félév 7. szám

Ilyen címmel sokmindenről lehetne írni, akár még bírósági tudósítás is kezdődhetne így. Talán nem annyira izgalmas, de esetleg érdekes a Köz hír története, aminek áttekintésére most mindenféle évfordulótól függetlenül a közös szerkesztés ürügyén kerül sor.

Önéletrajz

A folyóirat, amivel kezdődött a "K-újság" volt. Piros borító rajta hatalmas fehér betűkkel a kari cím és a kari címer - ilyen különben jelent meg, általában fél évente 2-3 alkalommal. Magazin jelleggel foglalta össze az elmúlt időszak fontosabb eseményeit, KISZ-es híreit. Megjelentek benne irodalmi alkotások is és természetesen a humor sem hiányzott. 1975-ben, Balatonlellén a kari táborban látott napvilágot / pontosabban látta meg a napvilág / az utód -ot/, ami már akkor is a Köz hír címet viselte. "Tájékoztató a Közlekedésmérnöki Kar hallgatói és oktatói számára" - így határozta meg tömören a lap tárgyát, témakörét a Minisztertanács Tá-

jékoztatási Hivatalának Lapkiadási Engedélye.

Az 1975-76-os tanévben már rendszeresen, hetente jelent meg a Köz hír. Történetének első szakaszát az útkeresés, a próbálgatás jellemezte. Milyen módszereket érdemes átvenni a K-újságtól, a többi kari laptól, a "profiktól", mire kíváncsiak az olvasók, hogyan lehet szép megjelenésű újságot készíteni.

Aztán kialakult valami, amire többen azt mondták, ez az igazi, a tökéletes! De szerencsére mindig jöttek az ifjabbak, akik kitaláltak egy még igazabbat, még tökéletesebbet. Hol a tördelési mód, a szerkesztési elvek, hol a mondanivalók köre változott. Megjelentek az elsők: az első "Köszhír", az első / 16-oldalas / és Gólyaszám. De már olvashattatók a 100.-at is! / Ami technikai okokból a 102. volt ugyan, de készítésében résztvettek az "öregesek", az alapítótágok, akik azóta már valamennyien mérnökékként dolgoznak. / Nyár végén a kezembe kerültek a Köz hír régebbi számai. Érdekes volt újra átnézni, mi

mindenről írtak - írtunk az elmúlt 7 év alatt. Különösen szembetűnő volt számomra az a fejlődés, amit a cikkek témáiban, hangvételében éreztem. Két apróság ezek közül: régebben sok volt az egyéni szerelemmel, tankörön belüli elmentékekkel foglalkozó írás, az idő előrehaladtával ezek egyre ritkulnak, a több ember, a közösségeket érintő gondolatok, problémák kerülnek előtérbe. A másik észrevétel, hogy jó néhány olyan, főleg oktatással kapcsolatos téma, amivel nem foglalkozott korábban az újság / szinte tabuként kezelte /, ma szóba / illetve írásba / került.

Valaki egyszer azt mondta, hogy mindig annak az újságnak kell a legjobbnak lenni, amit az olvasó éppen a kezében tart. Vissza tekintve az elmúlt 14 félévre, voltak a Köz hírnek jó és rossz periódusai is, de egymás mellé téve az 1975-től megjelent majd 200 számot, észrevehető a fejlődés, az állandó javulás.

Komócsin Zoltán

Historica KÁTÉ

A veteránok még emlékezhetnek rá, amikor 1974-ben a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatala által engedélyezett Gépész-KÁTÉ először jelent meg karunkon.

Azóta persze sokminden történt. Értve ez alatt a címváltozást (többször is), a „változatos” megjelenést, és még sok mást.

A hajdani Gépész-KÁTÉ-ból KÁTÉ-Susmus lett —miután a kollégium gyengélkedő lapja a Susmus beleolvadt nagyobb testvérébe. Ekkor vált közismertté a fejlécben a porcelánboltból már amúgy is jólismert elkfánt. E fejléccel jelentünk meg hosszú éveken át, egészen a legújabb időkig, amikor is a kollégium lapja —immár A Kollégista néven — újra indult. Ettől kezdve a KÁTÉ-Susmus elvesztette jogát a Susmus névre, s azóta a rövid, de sokat mondó KÁTÉ a nevünk.

E név valóban sokat mond. Például a Kari Tájékoztató kezdőbetűinek kimondott alakja,

vagy a katekizmus szó rövid formája. Ki-ki választhat tetszése szerint. Az évek során sok vád ért bennünket —ez természetes —úgy az újság formáját, mint tartalmát illetően. Ezek javításán fáradozunk, nap mint nap. Igaz, ebben korlátozó tényezőt jelent szerkesztőségünk kis létszáma (alkalmanként 5-6 fő), de e vádak —el kell ismernünk —általában jogosak.

S hogy mit tehetünk, az rendkívül szerteágazó. Elsőként írónk, szerkesztőink létszámát kellene növelni, különösen mert ez évben két ötödéves matuzsálemet búcsúztatunk —amivel az effektív írói létszám max. 3 főre csökken. Ezért ezúton is kérjük mindazon „jó tollú”, vagy gépírní tudó olvasóinkat, —ha kedvet éreznek a KÁTÉ készítéséhez —, hogy jelentkezzenek nálunk, ill. a koll. fsz. 32-ben.

Kiváló tisztelettel

a szerk.

KÖZHÍR

3

DISKURZUS AZ OKTATÁSRÓL

Az egész úgy kezdődött, hogy leültünk néhányan a KÁTÉ és a KÖZHIR szerkesztői közül. És elhangzott a nagy kérdés: NÁLATOK A KÁRON HOGYAN FOLYIK AZ OKTATÁS? S talán az utána következő beszélgetés leírásához még ez a szám is kevés lenne. Igyeksem tehát a lényegre, az értékes információkat kihámozni, s valami jegyzékűnyv félélt közreadni.

Első témánk az alapozó- és szak tárgyak viszonya, azok oktatási módja volt. Hamar éles különbségek mutatkoztak a két kar módszerei között. A gépészeknél az első három év alatt az alapozótárgyakat oktatják, eddig együtt jár a hagyományos „nagyelődásokra” az évfolyam. A közlekedési karon már az első félévben is csak néhány közös előadás van, a másodikban már szakok szintjén folyik a képzés. Ez utóbbi előlényeit bárki könnyen beláthatja. A tanár „testközelbe” kerül a hallgatókkal, közvetlenebb az óra hangulata. Kétségtelen, hogy több előadóra van szükség. A közlekedésieknél új még az ún. komplex foglalkozás is. Lényege az, hogy időben, sem az előadó személyében nem válik szét az előadás és a gyakorlat. /ld. középiskolai tanítás/ Mindent együttvéve az oktatás terén pozitív reformintézkedések tapasztalhatók a közlekedési karon.

Beszélgetésünk a termelési gyakorlatokra terelődött. A gépészek megdöbbenve hallgatták azt, hogy a másik karon minden év után egy hónapos nyári termelési gyakorlat kötelező. Talán jeles valamit az összehasonlítás a gépészek kétszer egy hónapos gyakorlatával. Mindkét helyen az első év utáni tartalmatlan gyakorlatokra hangzott el panasz. A kérésnek tetszett a csepeli forgácsolási képzés, szerintük náluk is hasznos lenné mondjuk az előbb említett gya-

korlat helyett. Itt került szóba a laborhelyzet is. A közlekedésiek panaszkodtak a Kincsi utcai helyiségek megszűnése miatti abszolút labormentes időszakokra. Ezen a karon első sorban a közlekedési szak helyzete rossz ebből a szempontból. A gépészek szerint náluk az első években a laboratóriumi órák nem szolgálják a képzési célokat. Az áttevékeny gyakorlati tanulás helyett sokszor külső szemlélőként való nézelődésbe torkollik a foglalkozás. Újra visszatérünk az oktatáshoz illetve számonkéréshez. Úgy tűnt ki a beszélgetésből, hogy a mindkét helyen alkalmazott folyamatos számonkérés /részzvizsgarendszer/ a gépészekre több terhet ró. Előfordul, hogy a félév alatt megírt 4 zh után /melyeknek átlaga pl. közepe/ még vizsgázni kell a hallgatóknak. Sőt, geometriából egy félév alatt 12 zh-t írnak az első évfolyamon. A gyakorlati jegyért! Mindezen körülményeknek köszönhetően a lemorzsolódás igen nagy. A közlekedésiek számára nagyon érdekes volt, hogy senki sem vizsgázhat a saját gyakorlat vezetőjénél a gépész karon. Pedig lehet, hogy néha ez nagyon hasznos volna. Így érvényesül, hogy ki mennyire tud vizsgázni, s lehet, hogy tudás nincs a kapott jegy mögött.

Végül a TDK dolgozatokra, a KÖZHIR-re terelődött a szó. A közlekedési karon a sok TDK-dolgozat között ritkán születnek igazán kiugró munkák. Talán az is oka lehet, hogy egy-egy oktató feltűnően sok dolgozatnál is közreműködik mint konzulens, s így talán egyikkel sem tud foglalkozni. Kiderült, hogy mindkét karon aránylag kevés KÖZHIR-t végeznek a hallgatók. Ennek fő oka az, hogy a diákokat nem tájékoztatják kellő-

képpen a lehetőségekről. A gépészeknél még azsal indokolnak, hogy az egyetemisták nem kellően felkészültek elméletileg és gyakorlatilag a KÖZHIR-munkához.

Mos, szerintem ennyi volt a beszélgetés lényege. Talán nemcsak mi, hanem az olvasó is megdöbbenve tapasztalja, hogy mekkora eltérések vannak az egyetemi karok között.

Zelena Ferenc

VÉLEMÉNYEK A

VIZSGARENDSZER RŐL

- Szerinted milyen a vizsgarendszerünk? - szögezttem barátom mellének a kérdést.
- Ezt meg hogy érted?
- Hát jó vizsgázni nálunk, vagy nem?
- Minek ez neked?
- A KÁTÉ-ba akarok egy cikket írni.
- Ja! Akkor írd azt, hogy minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindenmel meg vagyok elégedve.
- Na, ne hülyéskedj, most komolyan érdekel!
- Nyugodtan írd le amit az előbb mondtam.
- Miért, szerinted tényleg minden nagyon jó?
- Áá, dehogya, de nincs és nem is lehet olyan vizsgát kitalálni, ami visszaadja az ember tudását, 30-40 perc alatt (szóbelinél) pedig végképp nem.
- Ez persze nem mindig rossz, matekból pl. szerencsém volt. No, meg itt vannak a vizsgáztatók.
- Vannak olyanok, akiknél már gyógy-pedagógiai szint kell ahhoz, hogy kirúgják az embert (hát ez azért nem olyan nagy baj), de van olyan is, akinél igencsak meg kell iz-zadni egy nyamvadt kettesért. De itt tanszékek között is különbség van. A Geometria tanszék például

tülkorrektkodja a vizsgákat, az embernek az az érzése, mintha nem is emberek, hanem gépek vizsgáztatnák, akik csak a kérdésekre adott válaszokat nyugtázzák igen-nel vagy nemmel. Meghökkenő volt például látni amikor halasztott vizsgán az egyik vizsgázó el-el csukló hangon szinte kiabálva, kétségbeesve rimázkodott pótkérdésért, ahogy megdöbbenve (talán az önmagából kikelt srác viselkedéséből rájuk zúdult felelősség súlyától), szinte hitetlenül (hogy ilyen is előfordulhat, mármint az, hogy valakinek ilyen fontos legyen egy évecske), savarodottan álltak és néztek egymásra, míg végül megsületett a döntés, hogy sajnos nem adhatunk pótkérdést, hisz az nem lenne, fer'a többiekhez képest (akiket már kivágtak), de különben magának még a gyak.jegye sincs meg (Erről a story-ról a megjegyzésem csak annyit azért valakiben legyen annyi tartás, hogy ismerje el hibáját és ha mégoly fájó is, ne könyörögjön senkinek se, mert még kellemetlen helyzetbe hozza az illetőt, önmagáról nem is beszélve.)

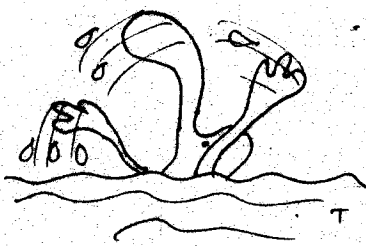
Beszélgettem egy fiúval is, akit mechanikából kirúgtak. Ő mondta a következőket:

- Nézd, én kaptam 2 példát, az egyiket tudtam, a másikat nem, de nem voltak rá kíváncsiak, hogy valójában mit tudok, pedig a kollektivium tanácskozását, megbeszélést jelent, de nem, meg se próbáltak a tudásom mélyére kukkantani. Két példából egyet nem tudtam megoldani és ez elég is volt. De engem nem érdekel, jövőre csak 3 vizsgatárgyra kell bejárnom (mat, mech, geo), a többiből 4-5-ös vagyok, mechából meg le merem fogaqni, hogy 5-ös leszek, pedig nem fogok sokkal többet tudni, mint most. Hogy ez most kinek jó, nem tudom.

Megkérdeztem két ötödéves srácot is, mi a véleményük a vizsgarendszerről.

Hát milyen egy egyetem vizsgák nélkül - volt a válasz.

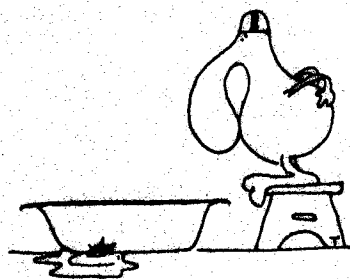
- És érezték valami különbséget az első két év és az utóbbi két

év vizsgái között? - provokáltam tovább őket.

- Hát engem másodikig folyton kivágtak. Nem tudom, hogy az elején szigorúbbak-e, de most már könnyebben kapunk 4-es, 5-ösöket. Igaz, hogy most már tényleg azzal foglalkozhatunk, amiért tulajdonképpen egyetemre jöttünk, itt már tényleg azt csináljuk, (csinálgatjuk) aminek kedvünk van. Meg hát itt vannak a kiscsoportos foglalkozások. Sokkal hatékonyabban, mint az előadások, sokkal közvetlenebb állandó kontaktus van közted és a tanár között, bármit megkérdezhetsz, nem érződik annyira az alá-, fölérendeltségi viszony.

- Hát mit gondolsz, a mat.mérnöknek miért megy mindig jobban, mint az évfolyam átlag? Mert el-

sőtől kiscsoportos foglalkozásokon vesznek részt. De jobban meg is válogatják őket. - szóközbe a társa.

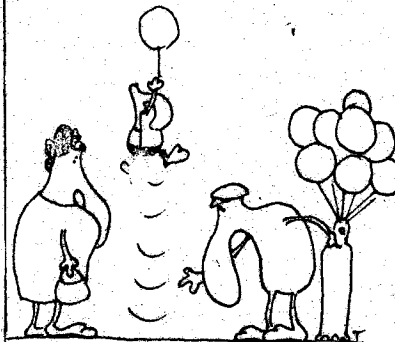
- A fenét, a kiscsoportos foglalkozás itt a lényeg. Egy előadáson

hol a kényszerítő erő, hogy te 90 percen keresztül figyelj, legfeljebb kettő van. 1., a belső igényből fakadó, 2., ha az előadó olyan jó. De még mindkettőn van mit javítanunk.

Arra a kérdésemre, hogy ki mit változtatna a tanulmányok, ill. a vizsgák rendszerében, a következő válaszokat kaptam.

- Nem lenne előadás, helyette is gyakorlatot tartanék.

- Minden héten a fő tárgyakból, mech, mat, (geo) lenne olyan nap, amikor délelőtt előadás, délután ugyanabból gyakorlat lenne, és a son a napon nem is tanulnánk mást, sokkal jobban, rögösülne az anyag.

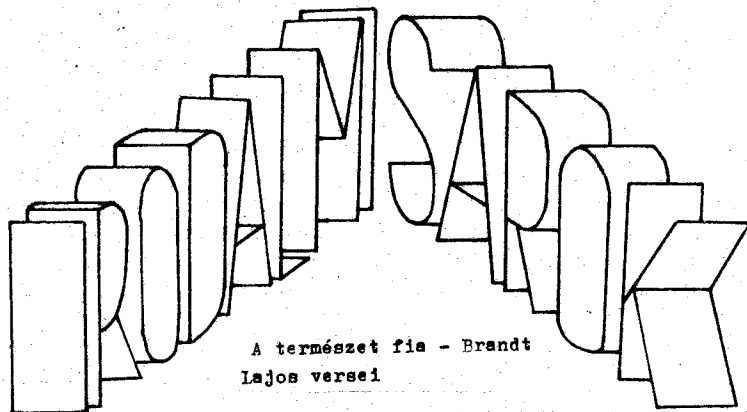

- Én jobban figyelembe venném az előadások és a gyakorlatok látogatását a vizsgán.

- Ne vegyenek el év közben annyi időt a rajzfeladatok, hogy a vizsgára csak vizsgaidőszakban legyen időnk felkészülni, legyen inkább adva 2 hét a rajzfeladatok megoldására (mint a küsl. karon) és aszaltt semmi mással ne kelljen foglalkosni.

Es a rövidke írás, ha a teljességre nem is törekedett, de részben tükrözi a hallgatóság véleményét a jelenlegi vizsgarendszerünkről.

Sugár

A természet fia - Brandt
Lajos versei

Halvány ködbe fúlva,
de gyakran megújulva,
színtelen papírra írva,
tisztán csengő rímek sora.

Gyötrődő lélek virasza,
megbántott lények igazsa,
benn a gyöngybe foglalva,
tétován várnak meghallgatásra.

— Emberiség — Sreg kis-
gyermek — a természet ígére-
tében, reménytelenül serényked-
ve — a létét artikulálja. Így
látom a költészetet. Egy i-
lyen beszélgetés sokféleképpen

indulhat, mégis állásfoglalás-
ra szeretnék készíteni minde-
nek előtt: Te melyik réteghez
tartozol? A bábaszöny fürösz-
tőteknőjéhez, vagy az elmúlás-
hoz?

— Bennem talán találkozik a
koravén, és maga a fiatalság,
ahova mégis tartozom. A verseim
alapja egyfajta életúntság. Et-
től függetlenül tehát fiatalnak
érzem magam. Persze, a fiata-
loknak is vannak rendkívül ko-
moly problémái. A szerelemben
például, bár ezt kinevetik azok,
akik sosem voltak szerelmesek.

Meg a munkában, hivatásban. Ná-
lam ez a kettő találkozott. Te-
hát valahogy nem jött be. Lega-
lábbis nem úgy jött be, ahogy
én szerettem volna. Ezért ilye-
nek ezek a versek. Tudnék talán
másfajta verset is írni, olyat,
ami tényleg pihentetné az embe-
reket. Szerintem, ha manapság
valaki verset ír, és költőnek
érsi magát...

— Te költőnek érzed magad?

— Én annak érzem magam. Te-
hát a költők feladata lehet az
is, hogy pihentessék az embe-
reket verseikkel. Formájában pi-
hentetni szeretnék a verseimmel,
tartalmával viszont elgondolkod-
tatni. Nagyon szeretem a színe-
ket, a kötött formákat. Az ezek-
kel való találkozás pihenteti az
olvasót. A másik, amit szeret-
nék elérni, hogy ne csak a saját
lelkem legyen a versekben. Il-
letve ne csak ez. Hanem te is,
egy akárci, aki így, vagy ha-
sonlóképpen érezhet. Csak éppen
én írtam meg ezt, ami neki meg-
kapó lehet. Hasonló lelkiállá-
potban feloldja az embereket a
vers. Hogy nem csak ő van így,
egyedül...

ROMOK

A romok őriznek nagy titkokat,
Őrzik az elfelejtett napokat.
Befedik a homályos emlékeket,
S a rég kialudt lelkeket.

A falak zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

A régi szerelmek mind itt keringnek,
A szavak s az értelmek a falakban rejlenek.
Az idő foga mindenütt keményen rág,
Búsán integet egy korhadtt, kiszáradt ág.

A falak zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

Időtlen idők óta áll egy domb tetején,
Környéke kihalt, sehol egy élőlény.
Csak a tenger rög naposzat alatt,
Tüvét ijesztően nyaldossa, mossa.

De a falak zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

A falakat mégis van, akik lakják,
Varjak, baglyok, csókák, kígyók, békák,
Falain kuszónővény tekerződik,
A repedésekben bűn és becsület rejtőzik.

A falak zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

Nem nézi gyönyörködve se felnőtt, se kisgyermek,
Félnek közelétől nappal is az emberek.
Pedig nincs itt kísértet, nincsenek szellemek,
Csak elfelejtett, fáradtan pihenő emberek.

A falak zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

Itt pihennek jók, rosszak, mind együtt,
Nincs már különbség ember s ember között.
Pedig ez nem temető, csak elfelejtett lelkek sírköve,
Egyszer majd mi is ugyanígy el leszünk felejtve.

S a falak majd akkor is zordan állnak,
Fütyül a szél, s egy bagoly gyászosan sír.

— Magyar költő vagy Te?

— Nem érzek ilyen határokat a költészetben. Bárhol a világon érzékek így fiatalok. Ahol fiatalok vannak, ott az ifjúság. Persze, más kérdés, hogy talán mások nem olvasnak, és mégiscsak a magyarokhoz szól az. De ez nem ismer országhatárokat.

— Miért használ az ennyi természeti képet?

— Van némi elfogultság bennem a természeti iránt. Számomra feddhetetlen valóságot takar. Én a természet fiának érzem magam. A természet az is, hogy az embernek tiéna a lelke.

— Mi a gyakorlati kapcsolódás a természettel?

— Hivatásos vadász vagyok. Erdőben dolgozom tehát...

— Hogy lesz valaki hivatásos vadász? Van ilyen iskolák?

— Igen, Csongrádon van egy szakmunkásképző, ott végstem. Vadászokat képeznek ott. Egyébként ott kezdtem varjakat írni. Az általános iskolai fogalmassókat nem szerettem. Aztán, hogy Csongrádra kerültem, ezembe jutott valami, azt megírtam. Az erdőből jövő volt. Valakinek ki kell azt váltania, hogy írni tudjak. Szerintem ez nem nagykérdés. De még valami. Úgy gondolom, akik valóban erdőből jövő dolgokat írnak, azok nem régennek azért, hogy ezzel elérjenek önmaguk számára valamit. Viszont mégiscsak jó, ha mások is olvassák.

— Hol dolgozol most?

— Volt egy átmeneti időszak, amikor a Gyulai Híradásközpontban dolgoztam megadómunkaként. Most újkirgyságon vagyok a Petőfi Vadgazdálkodásnál. Tehát most a szakmában dolgozom.

— Publikáltál már valahol?

— Nem, most jelennek meg az első verseim a Készenben.

— Miért nem publikáltál még máshol?

— Persze, úgy néz ki, hogy én most mekkora tehetségnek ér-

zen magam. Pedig csak úgy érzem, hogy írnom kell. Ez azért nem jelenti azt, hogy nekem tehetségem is van hozzá.

— De azért hízással, hogy van?

— Hiszem, persze...

Minden olvasó — felkészültségtől, érdeklődéstől, körlettől, vagy egyszerűen érzékenységtől függően újra alkotja a művet; mindenki saját magát olvasza. De az író az ilyen vágni kétséget tehet, ahogy kiadta

kezdőől a kéziratot, az az olvasó martalékká válik. Nem számíthat kegyelemre. Brandt Lajos versei nem is igényelnek kegyelmet. Csak töredéket. Az elvitathatatlan tehetség mellé perányi figyelmet. Versei nem vidámak, de azért nem is reménytelenek. Valahol ott rejtőzik bennük a fény. Brandt Lajos költészetének barátságát is csak a rejtőzködő fény adja meg a természet mellett.

A természet fia!

A tengert kócolja a vad trópusi szél,
a matrós ilyenkor sohasem bonyál.
Az erőt tápi, korbácsolja a vihar,
a vadász lába alatt ilyenkor is zissen az avar.

Ok azok kik kinevetik a forró napot,
s gúnyolják a dermesztő fagyot.
Nem várják soha a vasárnapot
egy kalendos nappal veszik a hónapot.

Emberek téged, kit egy mihely pokla emészt
és hirtelen val melyik emeleten egy karszékbe roskadst.
Ne mond rájuk, hogy világnaplósi,
Tud meg én kettőn a természet fia!

Életük nem falak közt, a természet karjaiban zajlik,
mely műrtit sok-sok kalendos nap rejlik.
A tenger nem csak vízidomog, az erdő nem tűzre való
élet mindkettő, mely örök kiismerhetetlen erő.

Mi is bárna eszben e pár sort,
minthogy megtérni látjuk a két fáradhatatlan vándort.
Mert hőföhr szakálluk már az ut vért mutatja, jelzi,
és már mindkettőt udorkája hallgatja.

S eszédlattal nézi olyankor
mikor néha-néha
viasszós a megtelt utra
a már nehezebben ragyogó két szempár.

Brandt Lajos

Készítette: Komcs István

Hír a Sportcsarnokban

Nemrég a Sportcsarnokban járt a Markó Iván vezette Győri Balett és az alkalommal nekik bizonyult az ilyen előadásokra használt nézőtér. A három és fél ezer nézőre méretezett részben még legalább ezer ember kikaporgott. Egy részük már a balett rajongói közül tartozik olyanokra, mint ahogy a rock híradók is kialakították ezeket.

Don Juan árnyéka rajtunk - a hangulaty az utolsó esze van. Rólunk szól az a kőnépkortól a XX. sz.-ig ívelt mű. Az első rész főhőse az érnéki bajnoka, Don Juan ahinek élete egyetlen előja és tartalma hőltani és szeretheni a sárgi. És ezért vállalta a sora kihívást és a megsemmisítést. Itt az a háttérben maradt és

helyette a küsdés, a szorongás és a kétely a főszereplő, még a három gráciával szerethető jelenetben is. Don Juan érel azél értelmetlenséget ezért törvénytörő a bukás, a kereset magában emeli. A második rész már a megalkuvás. Faust az új léte, aki a remélt boldogságot eladja lelkét. Ez tűnik az egyszerűbb témának, a valóság nem vállalás, a jövő elkövetésére. De Faust már nem érel a más-morek éjszakáknak, a borádkyás szépeimék. Ezt a szorongást már csak kaffkal eladatsággal lehet elviselni. És K. ér válasza az örültek márt, más világa. Mivé lett Don Juan? Húsdótt, harcútt, aztán beleugrodott, megalkudott és már nemkülöni sem tud a kiszolgáltatottságtól. Utolsó próbálkozásában egy hatalmas kütdien kilendül a nézőtér fölé kútatva, keresve egy reményágarat,

de tehetetlenül kell térnie az inga lassulását és a visszahanyatlást. A mozgásképek külön-külön értelmetlenné tűnnek és csak a taps robbanásakor válik egészé a látvány, oldódik a szorongás és a feszültség. a színpadon és a nézőtérén egyaránt. És az érdekes teszi az előadást ilyen intenzív élményé hiszen szadunkra talán semmi sem jellemző annyira, mint hogy az emberiség szorong, nem találja a megoldást a lét nagy problémáira és az akarna-ekuratlami minden emberre kihat. Ésért jó ezzel igazi művész szintjén találkozni.

Tóth Zoltán

DIALÓG

Beres. Gerjedelmet ébresztő külsejű hölgy támasztja a falat. Ruhája csupán egy falat. Magabiztosságot sugárzó úr becsérkészi.

Úr: Bocs, nem akarom velem megismerkedni?

Hölgy: (fölmérő jellegű pillantás; eredménye:) Bocs, én inkább lányokkal akarok megismerkedni.

Úr: Bocs, úgy tűnik, van egy közös hobbnk. Mi lenne, ha egyszer elmennénk együtt csajosni?

SZÜLE DÉNES VALLOMÁSA I.

- Amit a táblán látek, a számok és betűk számomra ismeretlen kombinációja.

SZÜLE DÉNES VALLOMÁSA II.

Matek előadás. Cauchy-féle sorozatok.

- Nem hiszem, hogy a vietnami hallgatók jelentős hátrányban lennének velem szemben. Én se értek semmit!

doBI
tIBOR

Televízió

Van, amikor nem értelek meg Benneteket, s van, amikor nem értetek meg engem. Túrelmetlen indulattal keresem külső igazunkat, s hittemel sokszorozott erővel görnyedek a munka ígája alá.

A meg nem értettség göggyével keresi szívem a kihalt utcákat, zsebrevágott késsel nézem az utat a lábam előtt. De sértett büszkeségemben mindig rám talál egy csaknem ezer éves igazság: „Tartod mindig éssben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alásat, semmi sem taszít le, csakis a gög és a gyűlölség.” I. István király szavai ezek.

Másnap újra próbálak megérteni Benneteket, s megértetni magam, túrelmetlen indulattal keresem külső igazunkat, s új hittemel sokszorozott erővel és alásattal görnyedek a munka ígája alá.

B.R.

alma- vers

Már egy hete csak az almára gondolok
Mindig meg-megállva
Nikorgócs szűtyővel kezében
ment a traktorral
Ment szerényen
Én még őssinte ember voltam
Ordítottam, toposkoltam.
Haggyák a rohadt almát másra
Engem vigyenezek a munkásszállásra

Kisceser

Úgy kérj, hogy adjak még

/Gondolatok egy Vidám Színpad-i előadás kapcsán/

Előjáróban szeretném leszögezni, hogy nem vagyok hivatásos kritikus és még csak rendszeres színházlátogató sem. Ez utóbbira mehetsz talán a heti 37 óránkat és azokat a tréfás kis rajzokat tudom felhozni, amelyekkel a Gépelemek Tanszék próbálja kitölteni üres óráimat. Idáig meglehetősen sikerrel.

Hogy pár nappal ezelőtt mégis láttam a Vidám Színpadon a "Telepódium" című tréfa-répat, az a véletlen ügyes játéka csupán. Kaposvárról jött fel egy barátom, és hogy ne csupán sórral úzzuk el a világ elmúlása felett érzett fájdalunkat, felvetődött, hogy a sórról kívül kultúrát is szívjunk magunkba. (Persze a szónak az említett színpaddal való együttemlítése szakértők szemében némi derűtlenségre adhat okot.)

Így tehát felhívtam délután a színházat, ahol egy bűgő női hang közölte, hogy jegy ugyan nincs, de nézzünk be este, biztos visszahoznak egy párat, és a portástól majd átvehetjük. Micsoda boldogság, anyalok kórusa, rózsaszirmok illata, végre láthatjuk élőben az isteni Gálvölgyit, hogy a többiekről ne is beszéljek.

Az este folyamán szerencsésen elértük a műélvezethez szükséges alaphangulatot, és - éjszakai előadásról lévén szó - 11 előtt fél órával már a színház előtt álldogáltunk. Féllelmetes ruhakölteményekben elegáns szobacikák, és nemkevésbé félelmetesen elegáns urak szálltak ki sorra a nyugati márkájú kocsiokból. Főlényesen pipázva figyeltük az ellenség uszályába került szerencsétleneket, csak nekem jutott eszembe néha, hogy miből fizetjük majd ki a jegyeket. Beóvakodtam hát a kapun, magabiztosan remegve megszólítottam a portást, aki, miután előadtam a dolgokat, cinkosan rámhunyortott, és intett, hogy kövessem. Jobb, mint a Mairret felügyelő, gondoltam magamban. Odabenn ügyesen szétterített vagy húsz jegyet, és választásra szólított fel. Mivel választásra jogosult állampolgár vagyok, habozás nélkül kettőt kihúztam a csomagból. Darabja száz forint volt, és én mit sem sejtve kétszáz forintot letettem az asztalra, megköszöntem a segítséget, és elindultam kifelé. Valami megállított. A por-

tan tekintetéből hazánk ezer éves múltjának őszese keserve, nyomorúsága tükröződött vissza. Pocsánat, mondtam, és hosszasan keresgéltem a zsebeimben, végtére is egy fémtizedet tettem le a kétszáz mellé. A portás mozdulatlan volt, csak a szemében jelent meg az ország jövőendő szenvedéseinek kvintesszenciája, mintegy pluszként az előzőkre. Így nézhetett Julius Caesar Brutusra a végzetes pillanatban. Szégyenkezve tettem le egy húszast a többi mellé, de eléggé meggondolatlanul a tizedet visszavettem. Rögtön rájöttem azonban, hogy hibáztam, a Jember valószínűleg még életében nem látott ilyet, mert örült szikrákat láttam a szemében felvillanni. Gyorsan letettem a befizetést, vissza a helyére.

Ekkor azonban megszólalt. Ha pontos akarok lenni, a kibocsátott rezgéseket inkább valami hörgés-félének nevezhetném. Hasonló lehetett Hunyadi lélező hangja a második csapás után. "Uram, itt legkevesebb ötven forintot szoktak adni személyenként!"

Ekkor minden világos lett. Még egy húszast a kezébe nyomtam és aztán pánkszerűen távoztam.

Ja, hogy milyen volt az előadás? Arra sajnos nem emlékszem, nem láttam jól a színpadot. Egy árnyék takarta el. A portásé.

- kerner -

színpadbarát kör alakú a müncheni kollégiumban

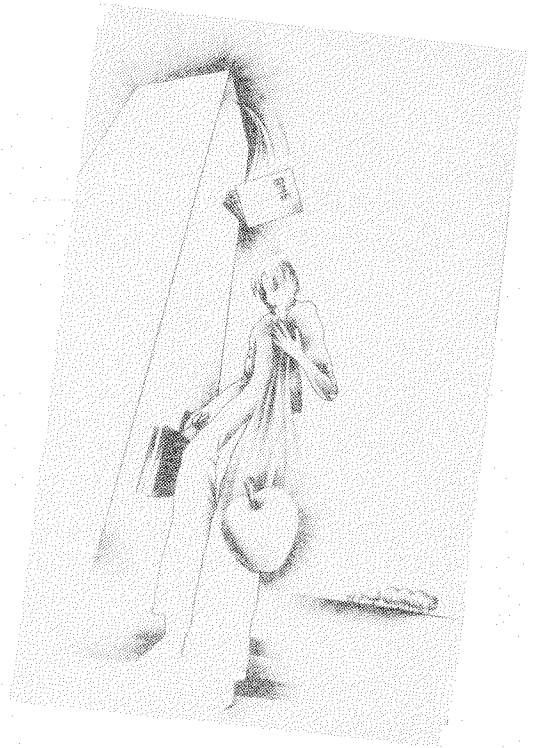
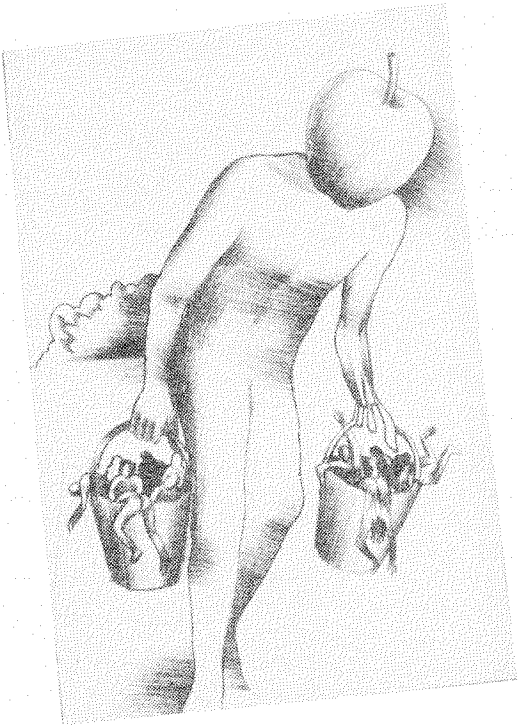
Szeretettel várunk mindenkit, akit érdekel a mai színház. Többnyire hazai és külföldi amatőr együttesek előadásait szeretnénk figyelemmel kísérni. Az előadás után az előadókkal, vagy az adott téma egy-egy hazai és külföldi szakértőjével beszélgetést rendezünk.

Legközelebbi programunk: a hazai amatőr színházak találkozására megyünk /november 19-23./

Minden érdeklődőt szívesen várunk!

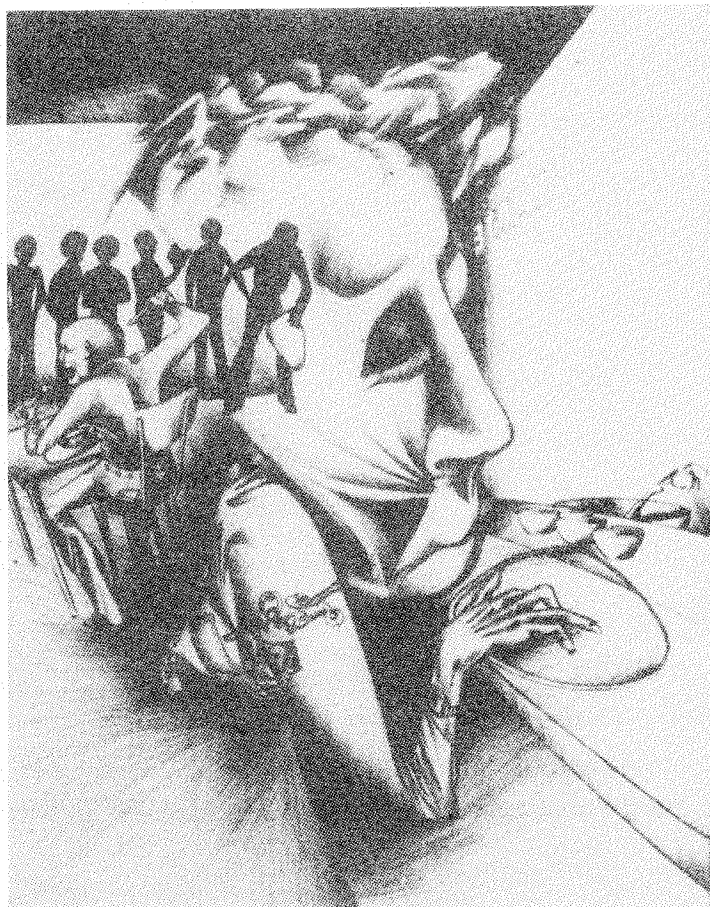
Paszkosz Vaszilisz Fsz.29.

hétfő: 2-6-ig   kedd: 6-7-ig
szerda: 2-4-ig   csüt.: 3-7-ig
péntek: 2-6-ig

Mikor e menzán sorban állunk
 Nem mi vagyunk azok
 A gyomruk az aki éhes
 A tálcák megosztólótól poshadása
 Hles alumíniumkondérok büffentésszagában
 A kések transeirozód dühének visszaverődése
 az éhes gyomortól evakuált szemek tükrében
 nem riaszt el --
 Cingér teleink szirénája mindig erősebb nálunk

/Polk György/

Menci

Mi tagadás, nem a szellemi táplálék az egyetlen örömforrásunk. Bizony a mindennapi testi táplálékunk is szereshet akkora élvezetet, mint a szellemi, bár lehet, hogy ennek az állításnak a helytállóságát a Stocsek mensán étkezők most kétségbe vonják. De tekintünk el a speciális esetektől.

As étkezés élményszerűsége nagyon függ a környezettől. Más dolog hámli vakolat és pisálkáló hegyvenes ég mellett cserba pléhtányérből kanalasni, és megint más kultúrát körülmelegítő kőst elkölteni lukullasi menamunkét. Nos a környezetre nem lehet majd panassuk a Goldmann téri mensán étkezőknek. Legalábbis addig nem, amíg össze nem rondítjuk, - ami, reméljük (az eddigi gyakorlattól eltérően) csak nagyon soká, vagy esetleg egyáltalán nem következik be.

A Goldmann téri menza - Menci - jelenleg nagyon szép. Oszillogó tisztaság, fény, ízléses kialakítás, igényesség jellemzi. Vigyáznunk kellene rá!

Az új mensánk működési rendje azonban még nem alakult ki véglegesen, és hogy minél "testre szabottabb" legyen, valamennyiünknek gondolkodnunk kell a jó gyakorlat kialakításán.

A jövő értelmiségének máris van pár (páratlan) ötlete a eseket most azért adjuk közre, hogy a "hosszú, dolgozó nap okos gyűléskésztében" meghányjuk-veszük. Íme:

- Legyenek megkülönböztetően kifüggesztett tálapok a mensán. Láthatjuk legalább egy, esetleg két-három héttel előtte, hogy mikor mit kapunk és mikor miről készünk le. (Ez nyilván megoldható, hiszen valószínűnek tűnik, hogy a menza illetékesei már jóelőre tudják, hogy mit adnak majd enni, jó étvágyú kosztosainknak.

- Legyen a'la carte rendszertől az étkezés. Ez egyszerűsítendő a hónap eleji jegykiadását és rugalmasabbá tenné a jegyek felhasználását. Egy

napi a'la carte levél különböző ételekből állna, összerendelésért fizetésű összeg 13 forint lenne, értéke pedig menszre jogosítana, vagyis ami a legjobb lenne, az az effajta vegyes menü - a'la carte rendszer.

- Bárki, bármelyik mensán étkezhessen. Ezt azért lenne nagyon jó megvalósítani, mert sokszor előfordul, hogy az embernek egyik nap 12^h-kor az B-ben fejeződik be az órája és 13^h-kor kezdődik

az R-ben a következő és küste a Bartók Béla útra megy ebédelni, de épp így előnytelen annak a régi rendszer, akinek a Ch-ban vannak órái és a Stocsek-ra jár ebédelni. Ezen kívül ez a szabad menzaválasztás arra is lehetőséget nyújtana, hogy a mensák érdekeltté válhatnának abban, hogy a diákok oda járjanak, és pedig a minőség javulásához lenne az egyik út.

- Legyenek tiszták az evőeszközök. Jólléhet ez természetesen kellene, hogy legyen, de ezzel együtt még a megvalósítandók közé tartoznak, sőt kissé utópisztikus ábrándnak tűnik.

Ezek jutottak eleddig eszünkbe, de lehetnek eszeken kívül még más, előbbre vivő gondolatok is. Várjuk ezzel kapcsolatos véleményeiteket, realitási és szennedációs, hajmeresztő és praktikus ötleteiteket, javaslataitokat, a "Kis Gége" alatti ládába, vagy a Gépészkar KISZ Bizottságra.

Jelszavaink:

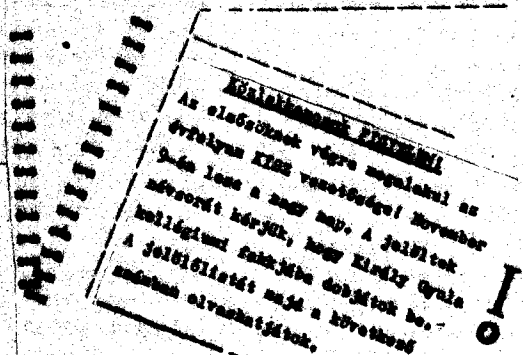
"A tiszta kádért, a menzáért ELŐRE -
RENDÜLETLENÜL"

"Egységben az erővel"

doBI
tIBOR

1982. november 3-án, szerdán 14 órakor a Ka.26-ban Dr. Vámos Tibor címzetes egyetemi tanár /az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutatóintézet Igazgatója/ A MESTERSÉGSZERS INTELLEGENCIA KUTATÁSOK A MŰSZAKAI ALKALMAZÁSBAN címmel előadást tart. Minden érdeklődőt szeretettel vár a rendező, a Hérvárosi Továbbképző Intézet.

Mutatis mutandis

/Impressziók a Budapesti Műszaki Egyetemről/

A fenti címmel mutatták be az ex JM-es Koltay Gábor legújabb, 65 perces filmjét. Nagyon vártam, vajon hoz-e újat, jobbat a televízióban bemutatott alkotásához képest, amelynek az Esti Hírlapban megjelent kritikájából idéznék egy mondatot: „Talán csak a diákok hiányoztak 1982-ből...”

Sajnos a diákok még mindig hiányoznak '82-ből, és az annál elszomorítóbb, mert Koltay nem is olyan régen még az Építőmérnöki Kar hallgatója volt, amint ezt a zárképeken látható mérnöki diplomája is igazol. Dehát miről is szól a film?

Először is: nem a 200. évfordulóról, bár e patinás intézmény múltját tömören megismerhetjük.

Ekközben A koncert koncepciójához /vagy koncepciótlanságához/ hasonlóan nyilatkoznak professzorok, államtitkárok, rektor, rektorhelyettes. Láthatjuk az Elnöki Tanács elnökét, emint doktori címet adományoz, és persze szól a zene, a legtöbbször Illés.

Már-már az az érzése az embernek, reklámfilmlet lát. Egyébként ez volt az egyik „bevallott” célkitűzés. Igen, de akkor miért éppen az építészet került előtérbe? Tudomásom szerint más karokon egyre nehezebben lehet „kitűteni” a létezőt, míg építész-jelölt akad bőven. Azért szó esik a vegyészekről, közlekedésiekéről is, de valahogy nagyon mellékesen, jellegtelenül.

Majd láthatjuk, hallhatjuk Benkő Sándort és Bródy Jánost, utóbbtól megtudjuk, a volt Vár kollégium előtti lovas szobor pacijának mely festésze volt

fényesre simogatva a vizagaidőszak kabalájaként. No és itt van egy snitt erejéig az ifjú Bródy, Szörényiékkel a régi szép idők-ből.

Egyszóval sok mindenről szól ez a film, de valahogy mégsem ad kerék egészet. Mert ha impressziókról van is szó, azért az a sok benyomás összeállhatott volna egyetlen képpé. Így a néző legerősebb impressziója ez: vajon tudta-e Koltay, mit akar?

Mint a bemutató előtt dr. Polinszky Károly elmondta, a film rohammunkában készült, hogy a bicentenáriumi rendezvény-sorozatának része lehessen a bemutató. Ezért valóban dicséret illeti az alkotókat. De a sietség kemény ellenfél, és nem mindig a jó irányba ösztönöz. Kicsit körültekintőbb munkával végig lehetett volna vinni az egész filmet a kezdőképek keltette szívet melegengető érzéssel!

Cserkúti György

(?)
ooo

- De miért nem?

- Csak!

Is ez még a jobbik eset. Mert el is küldhetnek néhány helyre. Én erre mindig dühös leszek. Vagy elgondolodom, miért van ez így. Talán fölfüggen az egészet.

/Mert vannak, akiknek hiányzik. És keresik. De csak /talánmi/ szűk körben a „mindenki”-hoz képest./

A /kés/művelődésről van szó. A nemzetbiztonságról, az értelmes szórakozásról, az éjszakai-munka-élet-művelődésről, meg ami még ebben hosszútartozik.

/Talán tavaly volt, hogy eszerintekben közreadtunk egy papírt: ez a havi színházműsor, írd ide, ha megvanad valamelyiket, majd megvesszük a jegyet. Egy név volt rajta. A 27-ből. Akkor igénytelennek, a művelődést nem

keresőnek tartottam őket. Pedig talán nem is ez az igazi műveltség./

Wotack Péterrel beszélgettem ma. Ő a Köznevelésügyi Titkárság egyik nagyon lelkes tagja, a vezetője. Sok mindent mondott el a népművelés feladatáról, helyzetéről, kilátásairól. A szűron az ország összes felsőoktatási intézményéből megneveztek a művelődéssel foglalkozók. És hogy mi lehetett a témájuk, azt nem lehet kitalálni. Ott pontosították, egyszerűsítették a „művelődés” fogalmát. Voltak szűlsőséges nézetek: csak a pihenés, kényes szórakozás, vagy minden, munka-, ill. tanulási időn kívül végeztet tevékenység. Az igazság valahogy megint közepes van, de az idő itt teljesen kúszós.

/Töle tudtam meg, hogy a színház, mozi vagy koncert csak ürügy. Ők titkon /nem tudom, miért titkolják/ az emberek közötti viszonyon akarnak javítani. Mert hiába tudja valaki pl. Thomas Mann

születési évét, ha hiányzik belőle valami, amit emberiségnek nevelünk. És előadásokra azért is hívják a közönséget, hogy a színházban, még közben is //, vagy hasafeléd talán értelmesebben, a mindennapi dolgoktól elvonathoz. Talán BESZÉLGETÉSREK./

Szerinte az igazi művelt ember az, aki mindig úgy reagál, ahogy kellene neki, társaihoz úgy viszonyul, hogy ne legyen hozzá fordulni.

/Ebben könyvekben, színházban, a színházban talán könyvekben vezet az út, de mindenki odatalálhat.

Csak keresnie kell./

Wotack Sándor írta

/Nem akarnak rábújni a témára. Talán ráillik. Ha meg nem, akkor is érdemes elolvasni./:

Kétféle ének:

„Gyere velem repülni” - szól a darázs a virágnak.

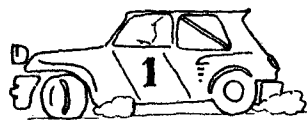
„Tapadj az égbe mellém” - szól a virág a darásznak.

Szomborfordított tükörök

...Egyetlen ismeret van, a többi csak töltés: Alattad a föld, fölöttem az ég, benned a létra...

- csai -

START

technikai sport
melléklet

MINDEN JÓ, HA A VÉGE JÓ?

- avagy az év versenye Túrkevéen

Mindenki lázasan számolt, mindenki találgatott, csak Szabó Péter a bajnokok magabiztos mosolyával szemlélte nyugodtan a depó forgatagát. Túrkevére már „civilben” érkezett, a helyi műsorközös így is talált rá alkalmat, hogy a jelenlegi eredménye mellett a gyorsasági motoros sikereit is eszeterje, amiket ugyan a legendás hírv Szabó Kuksi, Péter édesapja ért el, de itt az ifjú Szabónak tulajdonítottak. Szóval előfordultak „apróbb” bakik, de a rendezés egészében jól szervezett és pergő volt.

Az edzésen természetesen Darázs Tóni autózott a leggyorsabban. Kovács Lajost, a BME versenyzőjét meglepetésünkre csak a 7. helyre sorolták. A sok versenyt megért, tapasztalt szurkolók szemérméke alapján előrébb vártuk. Sajnos a kézi időmérés szubjektivitását egyelőre nem lehet kivédeni, pedig döntően befolyásolja magát a versenyt is. A mért idők között csak néhány tized - másodperc a különbség. Könnyű tévedni.

Hogy Kovács nagyon nehéz ágra került, az már az előfutamban kiderült, amikor a későbbi győztes Gubala mellé szólították a rajthoz.

Másodikkak jutott a középfutamba, ahol kisdöntőnek beillő mezőny gyűlt össze, hogy megküzdjön a továbbjutásért. A TÁTRA harmadikkak robogott át a célvonalon, hosszú füstcsíkot húzva maga után. A motorból folyt az olaj és régett a kipufogókra, de szerencsénk ez nem befolyásolta a gép kitűnő működését.

Telvé reményekkel, izgalommal vártuk a döntőt, de nem csak a mi csapatunk érzett így. Ez a futam a bajnoki helyezések szempontjából is döntőnek bizonyult, mert elméletileg még az 5. - 6. helyről is fel lehetett volna kapaskodni az éves évté-

kelés dobogójára, olyan tömör volt az élboly.

A rajt a papírfornának megfelelően alakult. A nagygépek meglóduáltak s szinte állva hagyták a hátsó sorokat, csak az ex Szabó csoda BMW-t hajtó, addig kitűnően szereplő Boda ragadt bent. Hátrányát behozandó kör után egy földhányásba fúródva végleg elvesztette győzelmi reményeit. Közben az élen Darázs Antal ismét cserben hagyta a gépe, s átadta helyét Gubala rettenetes Chevrojának. Őt Darázs Ferenc követte tisztos távolságot hagyva. A célíg nem változott a helyzet.

Az igazi csemegét, s talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy az év párharcát a Kovács kontra Nagy Sanyi páros produkálta a 3.-4. helyen. Igazi kemény, a cross-ozáshoz méltóan sportszerű küzdelmet láthatott a mindinkább tűzbe jövő közönség. A két versenyző minden szépségét, ötletességét, ravasságát bemutatta e sportágnak úgy, hogy már-már az volt az érzésünk, meghatározott ko-reográfia szerint vezetnek, pedig „csak” a véletlen, mindig más, mindig új szituációk rendték így az eseményeket. Nagyszerű propagandája volt ez az autocrossnak, amit remélhetőleg a mozi híradóban is megnézhetünk majd.

Kovács a 12. körig rendre visszaverte Nagy Sanyi támadásait, amikor egyetlen megingása elég volt ahhoz, hogy a szemfüles szegedi pilóta megelőzze őt. A könnyű Lada szinte tapadt a hepe-hupás talajhoz, és gyorsabban mozgott a kissé pattogó TÁTRÁ-nál. Úgy tűnt ez marad a befutó, amikor Kovács a saját és a kocsija végső erőstartalékait bevetve a döntő futam utolsó kanyarjában „kifékezte” a sikerét túl hamar elkönyvelő ellenfelét és visszazserente jól megérdemelt 3. helyét. Végre annyi idő után boldog volt a ver-

senyző, a szűkebb team és a közönség hálás tapsa sem maradt el. Aki látott mostanság autocross versenyt, az ismeri az ellenfeleket, a mezőnyt, a gépeket és tudja értékelni ezt az eredményt.

A hivatalos futamok után, a crossidény zárásaként még egy érdekes összecsapásra került sor, amit az edzők, csapatvezetők, szerelők vívtak egymással. Ezca a hóhér akasztáson talán a versenyzők szórakoztak a legjobban. E sorok írójának is alkalma nyílt egy kis kóstolóra. Az első körben beláttam, hogy nem látok ki, a másodikban rájöttem, hogy mások is vannak a pályán, a harmadikban kiderült, hogy az autót a buckák is kormányozzák, nem csak én, a negyedikben a gép bemutatta, hogy repülni is tud. Ezek után, mikor az 5. „éles” kör végén alig tudtam kiszállni, megtanultam tisztelni a cross-versenyzőket. Csodálatos érzés, amikor az embert 170 LE tolja, repíti előre, s nincs „vége” a gépnek. Addig nyomhatom a gázt, amíg merem. Hát mit mondjak? Marha jó show volt.

Minden jó, ha a vége jó? Ez azért nem egészen így van. Az utolsó versenyen elért siker természetesen nem kárpótolhat senkit az évközi kudarcokért, de végre egyszer boldogan és elégedetten térhetünk haza. A most elért 3. hely ellenére Kovács Lajos helyett más ül jövőre a TÁTRA-ba. A miértekre, a hogyan továbbokra és a cross-szakosztályt érintő más kérdésekre a későbbiekben még visszatérünk.

Készítettek: Székelyi János
Józsa Mihály

KÖZHIR

13

o d r a

Na tessék! Megint egy új számítógépes házi feladat - kiadott fel egy emberként tankúrunk. Nem elég a mechanika, most még a szabályozástechnika is betársult. Lehet majd megint átjárnék a Kíniai utcába, reggeltől délutánig sorbaállni a lyukasztóknál. S nem is egyszer, hiszen régi tapasztalat, hogy a programok elsőre nem futnak le. A gép is biztos különbözik kétszer. Ki tudja, fog-e működni utána is? Miért nem lehetett olyan feladatot kiadni, amit otthon is meg lehet oldani?

Ezekhez hasonló gondolatok fordultak meg az én fejemben is, amikor bejelentették a szabályozástechnika házi feladatát. Azaz még egy, utána kellene nézni, mi a helyzet az ODRA-val. Ebből a célból kerestem fel Nagy Péter tanárat, a számítástechnikai csoport vezetőjét. Mivel az ott elhangzottak másokat is érdekelhetnek, ezúton teszem közzé beszélgetésünk tartalmát.

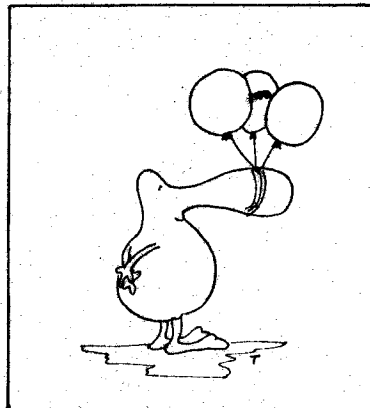
- Mi az Ön véleménye a számítógépes házi feladatokról? - kérdeztem.

- Szerintem nagyon nagy szükség van rájuk - kezdte válaszát a tanárúr. Azt hiszem, abban egyetértünk, hogy a számítógépek használatát oktatnunk kell. Ma már nálunk is elterjedtek, és a jövőben lényegesen nagyobb teret nyernek. Jelenleg az az általános helyzet a vállalatoknál, hogy vannak szakemberek, akik a programozáshoz, s vannak akik az elvégzendő feladathoz értnek, és ezek sajnos nem mindig értik meg egymást. Ezért különösen fontos, hogy olyan mérnököket boosássunk ki, akik értnek "számítógépről". Ez a célunk a tárgy oktatásával. Az

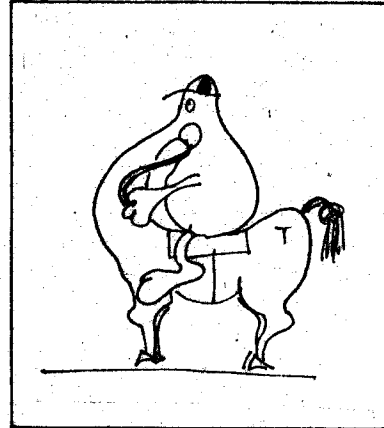
azonban törvényszerű, hogy aki elsőben megtanul programozni és utána évekig nem gyakorolja, el is felejt. Ezt tapasztaljuk akkor, amikor felsőbb évesek először kapnak számítógépes feladatot. Am, ha több tárgy keretében, folyamatosan vannak programozási feladatok, akkor a hallgatónak lehetőségük van egymástól különböző feladatok megoldásával közelebb kerülni a számítógépes problémamegoldáshoz. Ezért tartom jónak az ilyen típusú házi feladatokat.

- Ezek után néssük a tárgyi feltételeket. Mi újrag költség-ügyben?

- Az eredeti elképzelés az volt, hogy a számítógép a helyén marad, különálló egységként.

Ebbe a variációba a "Közgáz" beleszerezett, de sajnos a kivételző nem. Az új elképzelések szerint az átmeneti időszakban - amely az új Duna - parti épület átadásáig tart - a Szanuary utcai szárnyba kerül a gép. Ide a tervek szerint október 21-ig kell beköltözni, de nem valószínű, hogy így is lesz. Maga a költözés egy hét alatt lebonyolítható még úgy is, hogy az épületgépészeti berendezéseket is át kell vinni. Azt most még nem tudjuk biztosan, hogy erre mikor kerül sor. Sajnos elfordulhat az is, hogy holnap készül, holnapután pedig már költöznünk kell.

- Milyen a gép állapota?

- Az ODRA 11 éves. Ha felelősséget kellene vállalnom érte, akkor még öt évet adnék neki, de még tízet is elmehet, ha a körülmények nem változnak lényegesen. Gyári adatok szerint az egyes alkatrészek 100 üzemórát működhetnek, de nálunk az alkatrész-gondok miatt 3-500 órát is üzemelnek. A rossz alkatrész-ellátásra példa, hogy a 8 évvel ezelőtt megrendelt vágóbélyeg - amely a perforátorhoz szükséges - most érkezett meg. Kaptunk egy új perforátort is, de az 40 óra után "totálkáros" lett, s mivel KGST relációból nem tudunk helyettesítő perifériákat beszerezni, újra a régit kell használnunk, amely már nem üzembiztos.

- Mekkora a terhelésük?

- Hivatalosan havi 192 órát kellene dolgoznunk, de átlagosan 240-et, csúcsidőben 340-et dolgozunk. Sokat javítani a helyzetünkön, ha elterjedne a jobb kontrollrendszer, így kb 50 %-kal javulna a gép hatásfoka. Félév elején általában oktatói munkákat végzünk, a hallgatói futtatások a félév végén sűrűsödnek. A gépi munkák elvégzéséhez nem áll kevesebb idő rendel-

kezésünkre, mint egy évvel ez-
előtt, és a hallgatók igénybe
vehetik a Villamos - ill. Gé-
pészari ODRA-t is, melyhez szí-
vesen nyújtunk segítséget. De
azért az sem ártana, ha nem
hagynák az utolsó hetekre a fel-
adatokat.

- Mi a helyzet a lyukasztókkal,
tavaly itt voltak a legnagyobb
sorok.

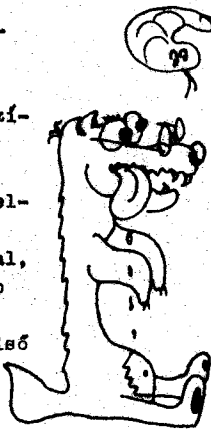
- Jelenleg 6 db gép van az első
emelet III-ben és 2 db itt a
számítógép melletti szobában.
Javult karbantartásuk is, egy
plusz karbantartó alkalmazásá-
val. Általában a szakszerűtlen
kezelés teszi tönkre ezeket.
Sokszor látjuk, hogy a hallga-
tók sajátkezűleg végzik a "ja-
vítást" pedig egy ilyen lyukasztó
ára 240000 Ft.

S ha már itt tartunk, egy mun-
kavállalási lehetőséget is em-
lítek. Szeretnénk alkalmazni
diákok heti 18 órás munkaidőben
gépterem-felügyelőnek az elő-
készítőben.

Egy konkrét problémáról is szó-
lunk. Nagyon sajnálatos, hogy a
tanszékek nem jelszik nekünk,
hogy mikor adnak ki számítógé-
pes feladatokat. Pedig egy kis
szervezéssel talán lehetne osz-
kenti a sorbaállást.

- Ezek után nekem is csak egy
megjegyzésem van. Egy kis szer-
vezéssel talán még az is megoldá-
ható lenne, hogy ne a koncent-
rált rajstermet megelőző héten
kapjuk meg feladatunkat — a-
mely a 14. hétig tart — mert
így, ha akarjuk, ha nem, a
hallgatói csúcsidőszakban tu-
dunk csak gépközelbe kerülni.
Ekkor pedig a feladat megoldá-
sához szükséges idő többszörö-
sét teszi ki a sorbaállásra for-
dított idő, s azt hiszem, hogy
egy ilyen feladatnak nem ez a
célja.

ET.

ÖSSZKÖMFORTOS, MODERN, ÓRDAI
(FLÓRIÁNNAL) BÉRLAKÁSUNKBA
FELTÁRSASÁG KERESÜNK.

Cím: Rpt. III. BUVÁR u. 3. 9. em. 49.

TEL: 82 16 13 364 - 810

DELFIN G.M.K.

TRSZKITS KLÁRA
vagy CSERHATI ILDIKÓ
(szombat - vasárnap is!)

GONDOLATAIM... 1958.12.06-től napjainkig

DIÁK-KISLÁNY...

ANYGYAL-LÁNY...

ALOMARÓU-LÁNY...

...ha végig megyek rajtad én,
eszembe jut sok régi...

Új számítástechnika

Mottó: "Nem egy programnyelv megtanulása a cél, hanem egy eszközt adni a diákok kezébe."

A múlt héten találkoztam egyik elsős ismerőssel. Nagy örömmel mutogatta frissen elkészült számítógépprogramját. Meg volt elégedve a programozás oktatásával. Tudtam, hogy az addigi években nem ment jól a tárgy oktatása, mi történt vele? A kérdésre Sparing Lászlótól kaptam a választ, melyet most röviden leírok, példázva ezzel azt, hogy az oktatásfejlesztést jól is lehet csinálni:

- A Gépész karon évek óta problémás volt a számítástechnika oktatása. Diákok, tanárok szidták az oktatási rendszert. Sokan az öt év alatt csak messziről láttak számítógépet. Ebben az évben nagy lépésre szánta el magát a Gépész kar vezetése. 1982. tavaszán alakult egy bizottság, mely elemezte a számítógépprogramozás oktatásának hibáit és megoldástervezetet nyújtott be karunk dékánjának. A terv megvalósult. A nyáron 1 hónap alatt megírtak

és nyomdába küldtek egy kb. 100 oldalas Basic összefoglaló jegyzetet. Szeptembertől már ezen új jegyzetek segítségével tanulhatják az elsősök a modern számítástechnikát. E számítástechnikai oktatási rendszer érdekessége, hogy a gépész kar 5 tanszékének 10 oktatója fogott össze, Szántay Tamás tantervfelelős vezetésével, hogy az elsősök ne csak megtanulják, hanem tudják felhasználni és szeretni a karunk technikai vívmányát, a számítógépet. Az oktatás keretében a diákok nemcsak programokat írnak, hanem emellett elméleti gyakorlatokon megismerkednek a számítástechnika alapjaival, az operációs rendszerekkel, a számítógép perifériáival, stb., emellett programjaikat maguk futtathatják le a gépész kari számítóközpont TPA gépén. A félévi 3 x 2 gyakorlati óra mellett heti 2 óra fakultatív időben gyakorolhatnak a gépen a diákok. Az elsősök a kedvcsináló év után - másodikban fakultatív tárgyként vehetik fel a számítástechnikát, ismerkedhetnek a TPA további lehetőségeivel, a Basic-en túl más programnyelveket tanulhatnak. Terveznek tanfolyamot a felsőbb éveseknek is, hogy megismerkedjenek a TPA új lehetőségeivel.

Geibl József

Fájdalmas veszteség érte minap a hazai rock-életet. Okt. 19-én, 36 éves korában hosszú betegség után meghalt a kiemelkedő tudású, legendás híró gitáros:
RADICS BÉLA

Az MHV és az MRT nagy mulasztása, hogy a jövő fiatalsága számára nem teszi majd megismerhetővé /egyik/ legnagyobb gitárosunk zenéjét /elégendő felvétel hiányában, amiket nem készítettek el addig, amíg lehetett volna/. Temetése november 4-én lesz.

Kiadja: A BME, a GÉPÉSZMÉRNÖKI és a KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ VEZETŐSÉGE

Felelős kiadó: dr. Váradi János

Felelős szerkesztők: Cserkúti György

Baranyi Béla

Főszerkesztők:

Sajó Ernő

Zelena Ferenc

Készítették: Pásztor Csilla, Dobi Tibor, Ania, Mini,

Strahl Péter, Szűk Zsolt, Schiller Ágota, Szabó Imi,

Kis Gyöngyi, Bánfai Zsolt, Szimon Ildikó, Ücskös,

Szabó Laci, Komócsin Zoltán, Túttó László, T. Fülöp,

Szöllősi József, Kovács Péter, Zsiráf Gábor, Rita,

Kárpáti Imre, Hermann Györgyi, Kirilly Kálmán